

## *Emlékszoba*

A feleségem azt mondta, várjam meg. Hosszú volt az út Pestig, megéhezett, és a vizünk is elfogyott. A kutya mellett a hátsó ülésen heverték az összepréselt műanyag flakonok, boldogan ugrotta át őket, amikor kinyitottam az ajtót.

Rákötöttem a pórázt, lassan indultunk el a platánok között. A füredi sétányon, május lévén, alig volt néhány ember. Sok-sok évvel ezelőtt egy bangladeshi lánnyal jártam arra, szerelem volt, amennyire egy középiskolai levelezésből szerelem lehet, egy nappal korábban érkezett, másnap már Füredre tartottunk a vonaton zötykölődve.

Augusztus volt, az a fullasztó fajta, őt persze nem zavarta, angol könyvekkel megrakott hátizsákkal érkezett, és az egyetlen vágya az volt, hogy meglátogassuk Tagore szobrát. A szívkörházban sikerült elérnem, hogy beengedjenek az emlékszobába, mondtam, csak ezért jött ide Disha Farhad Bangladeshből, és végül is nem hazudtam nagyot.

Órák teltek el, mire megtaláltuk a szobrot, én legalábbis annak éreztem, és most, bő negyven évvel később, a kutyát sétáltatva, nem hittem a fülemnek.

– Búcsúznak kedves iskolánktól, búcsúznak Füredtől...

Mi az Isten, gondoltam magamban, és megszorítottam a pórázt Luca nyakán. A lány, kezében a mappával, újra belekezdett, búcsúznak kedves iskolánktól, búcsúznak, de már nem bírta befejezni, harmadjára csuklott el a hangja.

– Hagyja abba! – förmedtem rá, mire a vele szemben álló két fiú ingerülten hátrafordult, mit akarok.

– Hagyja már abba! Ennek semmi értelme. Jöjjenek, meghívom magukat egy süteményre az Annába.

A lány a fekete mappa szorítókötését zavartan pattogtatni kezdte, a másik kettő tanácstalanul méregetett. Előbb engem, aztán egymást. Az egyik, az erősebb, izmosabb, akinek frissen borotvált arca alig tizenhat évet sejtetett, lassan megvonta a vállát.

Tétován lépkedtek a kavicsokon. A mappát úgy szorította, mintha az élete múlna rajta, én a pórázt fogtam ugyanakkora erővel. A keze izzadt, közelebről látszott, hogy kibolyhosodott a karton, az ujjak magasságában a sötét foltok a szorongás vagy az eső nyomai.

Luca haladt elől, mint aki tudja az utat, csak néha állt meg, és pillantott hátra, követem-e.

– Pénteken ballagtok?

– Aha. – morogta a harmadik, aki mostanra gyűjtött elég erőt, hogy kivegye a részét mindabból, ami történik, bár az az igazság, egyikünk sem értette, hogyan lehetséges az, hogy három végzős diák szó nélkül követni kezd egy idegen férfit.

A lány akkor erőre kapott, és vadul mesélni kezdett, hogy ez az utolsó hét, és őt kérték fel, hogy elmondja a ballagási beszédet, és bár segítséget kért Kati néni-

től, de már voltak elképzelései, hogy mit akar elmondani, de az is igaz, hogy aztán elakadt benne, mert micsoda képtelenség egy oldalban összefoglalni négy évet. Nyolcat, szűrt közbe a hümmögő harmadik. Szerintem mondjuk épp ideje már, hogy vége legyen ennek az egésznek. Biztos nem fog hiányozni. Tiszta szar volt ez a sulis, mire a lány rászólt az izmosra, hogy te akkora hülye vagy, nekem hiányozni fog, például a Soós meg a Hidvégi.

A két név hallatán a fiúk felröhögtek, Luca pedig megállt, hátranézett, megyek-e utána, biccentettem, haladjon. Akkor már az Anna lépcsőjén jártunk. Kétségbeesve próbáltam felidézni Disha Farhad bőrének színét, mert az, emlékszem, hogy már akkor elmesélhetetlen volt. A reptéren várakozva azt hittem, el fogok ájulni, annyira izgultam, hiszen a küldött fotókon is látszott, hogy elviselhetetlenül szép, apám viszont csak annyit mondott, egzotikus, és én gyűlöltem érte, mert leegyszerűsítette, mert Disha Farhad olajosan csillogó bőrében én csak elveszni tudtam, amíg néztem, de apám egyetlen szóval kijózanított, elvette tőlem a bolyongást, amit nem tudtam neki megbocsátani.

Egy Rigó Jancsi, egy dobostorta és egy gesztenyepüré. Én legyintve kértem a feketét, ez volt akkor is a szívkörház büféjében, az mondjuk förtelmesen keserű volt, a végén a kispohár alján megült a zacc, de én akkoriban ezt szerettem, és hirtelen azon kaptam magam, hogy kifeszítenek a csöndben, az izmos fiú megismétli a kérdést.

– Szóval, megkérdezhetem, hogy kinek tetszik lenni?

Üres szóviccel próbáltam elütni, egyre kevésbé tetszem magamnak, a lány arca felderült, a csöndesebb fiú elvigyorodott, én pedig időt nyertem, de tényleg, erősödött a fiú, én viszont egyre inkább éreztem, hogy fojtogat a sírás, bassza meg, érzélgős öregember lettél, dohogtam magamban, úgy éreztem, végtelenné tágul az idő, és egyszerre láttam magam előtt az egészet, az emlékszoba kárpitján a fényeket, ahogy nincsen semmi vágyam, csak hogy nézhessem ezt a nőt.

– Egy iskolában dolgozom – löktem oda könnyedén, magamat is meglepve.

– Na jó, de mit tetszik tanítani? – noszogatót a lány, és akkor már tudtam, hogy soha nem fogom tudni elmondani nekik, mit jelent a megalázottság, hogy egyszerűen képtelen vagyok arra, hogy én mondjam el, azt akartam, tartson még egy kicsit ez a semmi, higgyék azt, hogy... higgyenek el bármit, amit akarnak, merjenek hinni, legyek földrajztanár vagy igazgató, legyek olyan, akit szeretnek a gyerekek, vagy akitől félnek, mindegy, legyek az, akinek akarnak látni ott a szívkörház mellett a teraszon május elsején.

– Karbantartó vagyok – nyögtem ki végre, ettől érezhetően mind megkönnyebbültek.

– Az jó – mondta a csöndes, az erősebb ekkor már percek óta feszengett a széken, kinyögte ő is, hogy ragaszkodik hozzá, hogy kifizesse a fogyasztásukat – erre én valahonnan mélyről felröhögtem, hogy hagyjad, talán ez volt az a pont, amikor véletlenül letegeztem, ez volt a vége, mert aztán egykettőre felálltak, megköszönték, és a mappának csak hült helyét láttam az üveglapon, mellette a három tányér, rajta a barna félkörívek a szalvétákon, annyi időm sem maradt, hogy kimondjam, köszönöm a közös időt.

Disha Farhad lassan fordult meg. Emlékszem, még hátranézett a lány is, nevetett, nyoma sem volt az arcán annak, hogy sírt. Sehol az iskola, sehol Füred, sehol

a szívkörházban az aprócska szoba. A nővér kérte, hogy fordítsam, ez nem az eredeti Tagore-szoba, azt lebontották, de mutogatni ez is megteszi, na, erre nem vitt rá a lélek, nevetve intettem neki, hogy induljunk, vége a látogatásnak. A haja körül szállt a kárpitpor, ott lebegtek a lefordíthatatlan szavakkal, hogy az a régi hely nincs sehol.

